

Lubbes dagbok igen... *Individuella registret.*

1914

21 maj

Efter att ha fört dagbok från 1900 till nu slutar jag den, sedan den visat sig hinderlig såsom alstrande självbespeglning och därmed ödat hälsa och arbetskraft. Mot slutet började strödda anteckningar ifrån livet inflyta. *Privatlivet bortskär jag nu*,* och dessa anteckningar ur det liv, som passerar mig, blir liggarens uppgift att samla, därmed en hjälp i mitt arbete. Det blir kort och gott en handbok och uppslagsbok, minnet orkar inte behålla allt, färgerna blekna, konturerna suddas ut, och bilden bortfaller till sist.

Reflexioner uteslutas, det får inte överskrida fakta, som äro enda sanna explosions-ämnen.

Läkaren under min nyss genomgångna sjukdom har gillat och tillstyrkt denna anordning, men uppslaget är mitt, och jag går med friskt mod till verket.

[...]

Leksand 9 oktober

Det är i dagarna sju (7) månader, sen jag sist gjorde en dagboksanteckning. Jag har under dessa månader varit konvalescent (och sjuk) och menat, att dagboks-anteckningarna voro av ondo. Men när jag nu börjar bli frisk igen och åter börjat kunna använda min hjärna, finner jag - så tror jag åtminstone - att dessa anteckningar tillhöra mitt arbetssätt, och så får jag väl ikläda mig dem igen.

Jag har en *special-journal*,** som jag fört fr. krigets början och där jag fortfarande antecknar ett och annat, men det är egentligen de mer avgörande händelserna f.n.; jag inväntar, vad som skall tilldra sig kring fredsslutet.

I övrigt ha sommar-månaderna förflutit under fullständig vila från allt arbete. Medio maj kom jag definitivt upp ur sjuksängen, och meningen var, att jag skulle få göra en resa till Teneriffa, men jag fick nöja mig med Småland. Medio juni flyttade vi upp till Tibble. Nu ha vi tagit vinterkvarter här på Gästgivargården, då vår plan att vistas ett år i södern genom kriget gått om intet.'

Vi trivas här utmärkt.

7 november

[...]

Ett har kriget i alla fall botat mig ifrån. Ras-filosofien. Vad frågar jag efter raser. Jag längtar efter ideal och tro på något gott, något skönt och något rätt i världen.

Om så en neger, en mulatt, en bushman stod upp och mot en hel värld ropade: kärlek! Älska varandra, arma människor!

Så skulle jag gå med honom.

* *Ludvig fortsatte under hela sitt liv att skriva dagbok, också om privatlivet: 12 april 1942 skrev han den sista anteckningen. Tre dagar senare var han död.*

***Vi känner inte till den här special-journalen*

Sven Bodin håller på att gå igenom de handskrivna dagbokshäftena, drygt 23 000 sidor. Den tryckta boken består av ett urval från 1908-1925.

”3152 tecken till framtiden”. [Intryck från ett besök i Härnösand mellan 16.58 den 25 februari och 11.02 den 26 februari 2014]

av *Stefan Lindberg*, 2014 års Ludvig Nordström-pristagare

Han kommer fram till kuststaden på eftermiddagen. Han är fyrtiotvå på det fyrtiotredje och tänker att tågstationerna inte längre är tågstationer. Efter att han checkat in bland handbollstjejerna på vandrarhemmet (hästsvansar, müslitalrikar) går han ut i kvällen. På andra sidan ön går vågorna höga i det grå, och också på den här sidan berget biter vinden. Inne i St Petrilogens träpalats försöker entreprenörerna återkalla artonhundratalet med sina ordensband och bordsplaceringar. De lyckas inte. Deras döttrar lyssnar på Idol och färgar håret lila, sönerna tecknar blocken fulla med förlagor till tatueringarna de ska bära i framtiden. Så tänker han när han släntrat över den kvällsknastriga gatan för att blicka in i den tomma domkyrkan. Brunt mörker. Synod, rotting, makt och mer artonhundrat. Och han tänker att han har Gud inom sig, men där trängs Guden med så mycket annat. Stackarn. Gamla sångtexter, stanniol och kasserade herrgårdsvagnar, mammas dofter när hon tog på sig läppstift och åkte på möte som om hon aldrig skulle komma tillbaka. Stackars Gud, tänker han, en bit uppåt gatan, i ljuset från bibliotekets upplysta glas. Han tar en mentolcigarett och känner sig som om han faktiskt uppnått något. Vad vet han inte, men något är det, så känns det i alla fall. Han ska åka hem nästa morgon.

Båtarna glider tyst under himlakupan. Den är blå och det här är långt efteråt. Ljusen från kusten glimmar, kryper längs bergssidorna tills de kvävs av mörkret. Det kunde varit han som bodde där, tänker han. Där uppe på berget. Han är kapten på skeppet och han har ingen aning om vad som händer där inne. Vad som skulle hänt om han kom från ett av de där ljusen. Skulle han drömt om båtar då? Att ta sig ut en natt som denna när det står klart att det inte blir mer än kuling och det redan luktar glutamat från kantinen. Han tänker på något han läste en gång, om en man som kommer med båt till en liten ort vid kusten, han tänker att det är Laxness, men det kan det inte vara, han har aldrig läst Laxness. Lubbe Nordström? Han vet inte. Stefan Lindberg? Förmodligen inte. Eller kanske det.

Han har två barn, flickvän och en bonusdotter. Ibland går han på fest och står vid en bardisk, lyssnar på frilansare inom mediaområdet som står i klungor och pratar HBO-serier. Vi måste röra oss mot den plats där verkligheten befinner sig. Vi måste gå ut i den. Till verkligheten. Sen måste vi gå hem till verkligheten och sen måste vi somna och så måste vi vakna.

Natten blir lugn och på morgonen har det slutat blåsa i de grusiga kvarteren kring McDonalds. Ett kafé har blivit gym över natten. De unga männen i sina bilar har slutat köra runt, runt, runt och sover nu drömlöst på den sidan av sängen som flickvännen lämnat. Hon trivs på hundpensionatet. Hon är bra hon Göransson, som är chef nu, tänker hon, men hon skulle gärna plugga vidare. Fast nu är det ju som det är med Mittuniversitetet. Så hon vet inte. Hon skulle kanske bege sig söderut, men hon vet inte det heller: Rille skulle bli så ensam då, han som är ute och kör på nätterna. Som om de inte hade något slut.

”Lilla Lubbe-priset” är en skrivtävling för elever på Härnösands gymnasium. Priset (2 000) belönar de **tre** bästa skönlitterära bidragen, som noveller eller annan kortprosa. På så sätt anknyter priset till en av de genrer där Ludvig ”Lubbe” Nordström främst utvecklade sitt mästerskap, *novellen*.

Prisjury: *Eva Söderberg, Peter Degerman och Anders Johansson*

Vinnare:

Amanda Byström

"Ett fönster mot världen"

Emelie Byström

"Jag är en gud"

Erica Nordin

"Rosenröda ansikten"

Texterna finns att läsa på vår hemsida.

Amanda, Erica och Emelie. Foto: Anna-Carin Eliasson

Nya i styrelsen:

”Nygammal”: Peter Degerman (ordf. 2006-2008), efter avgående Eva Söderberg

Ludvig Nordström-sällskapet:

Ordf: Bertil Lundberg, 0611-163 50, 070-285 81 32

Sekr: Isabella Josefsson, 033-29 20 57, 070-213 33 17 isajos@spray.se

Skattmästare: Staffan Nyström, 0611-209 26, 073-094 62 52

Britt Mari Bergström, Sven Bodin, Peter Degerman, Anna-Carin Eliasson, Elisabet Ljungberg, Ruth-Marie Sjödin, Björn Thunberg

Medlemsavgifter:

Enskild medlem: 125 kr

Familjemedlem: 75 kr

Studerande: 25 kr

PlusGironummer: 419 98 61-8

Hemsida: www.ludvignordstromsallskapet.se

Facebook: sök på ”Lubbe Ludvig Nordström”

Red. LUDVIG: Isabella Josefsson

Du har säkert betalat
medlemsavgiften för
2014...